

[Forsvarsministeren]

slår sin politiske marskandiserbutik op, og så ser man, om der med udgangspunkt i de kommentarer, der er kommet, er mulighed for at flikke et eller andet sammen, som muligvis ikke har så meget at gøre med det, forslaget oprindeligt handlede om, men så kan man måske på et andet område finde et flertal for noget, der kan genere det danske forsvaret.

Det er den arbejdsmetode, hr. Thoft og hr. Albrechtsen anvender, og det er der hverken noget overraskende eller noget nyt i.

Meningen med den uddannelse, vi i forsvaret giver vore soldater, er naturligvis, at de gennem uddannelsen og gennem øvelser skal blive så dygtige, at deres kvalitet kan få indflydelse også på en mulig angribers, en mulig modstanders, vurdering af den danske forsvarsevne. Jo mere motiverede, jo mere veluddannede de er, des større chancer er der for, at det danske forsvars samlede troværdighed bedømmes på et højeré niveau.

Men hvis krigen ikke kan undgås, hvis det kommer til kamphandlinger, må uddannelsen jo også være på et niveau, der, som jeg siger, er realistisk, og som sikrer den enkelte soldats og den enkelte enheds overlevelseschance. Det hjælper jo ikke meget at sige til angriberen: nu er der gået 13 timer, og så skal vi have en pause, for vore soldater er ikke uddannet til kamp af længere varighed end de 13 timer. Det hjælper heller ikke at sige: nu er vi trætte, så nu går vi hjem. Det hjælper heller ikke at sige: nu må vi kræve, at støjniveauet fra fjendens granater bliver nedsat, fordi det ikke svarer til de danske arbejdsmiljøbestemmelser.

Sådan kan der på en lang række områder trækkes ting frem, som understreger meningsløsheden i det forslag, der er fremsat. Det er angriberen, og det er krigshandlingerne, som stiller vilkårene, også under øvelser, hvis vi taler om et realistisk uddannelsesniveau.

Jeg skal blot sige, at en gennemførelse af dette forslag ville stille forsvaret over for betydelige vanskeligheder med hensyn til at give enhederne en rimelig uddannelse. Det er yderligere en sten på den mur af forsvars- og sikkerhedspolitisk utroværdighed, SF og VS gerne vil bygge op i dette Folketing.

Hr Thoft slog ud med armen og sagde, at forsvarets ulykkeshyppighed osv., ork, den lå langt over det, man kendte fra det civile

samfund. Jeg har, da jeg forudså, at hr. Thoft ville komme med et sådant argument, bedt Forsvarskommandoen se lidt på, hvordan det rent faktisk forholder sig.

Jeg kan sige til hr. Thoft, at ulykkeshyppigheden ved den egentlige militærtjeneste rent faktisk er lavere end for timelønnede arbejdere i samtlige civile erhverv. Pr. 1.000 beskæftigede var ulykkesfrekvensen ved egentlig militærtjeneste i hæren 49,3 mod 83,3 i civile erhverv. Det er et eksempel, men det er det mest sammenlignelige, jeg kunne finde. Jeg synes, det understreger lødigheden i hr. Thofts argumentation.

Det, der bekymrer SF og VS, er, hvordan de kan genere og ødelægge forsvaret, ikke, hvordan vi sikrer den bedst mulige uddannelse af vore soldater. I virkeligheden er det her, uansvarligheden hos de to partier allerklarest kommer til udtryk.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg vil forsøge at vende tilbage til dagsordenpunktet.

Det var en meget underholdende tale, ministeren holdt. Saglig var den ikke, og det ville nok være på kanten af forretningsordenen at gå nærmere ind i den, da den mere drejede sig om SFs og VS' formodede syn på NATO og sikkerhedspolitikken og alle mulige andre ting i almindelighed, og det har vi ikke rejst under denne debat.

Vi har rejst nogle enkelte spørgsmål af saglig art til ministeren under denne debat, og dem vil jeg bede ministeren om at besvare.

Det ene var det spørgsmål, som også hr. Stinus var inde på: en forbedret registrerings- og indberetningsprocedure, således at vi får en mere sikker kortlægning af disse ting. Vil ministeren give os tilsagn om, at man vil forbedre dette system, således som et flertal vitterlig ønsker det?

Og for det andet: er ministeren enig i det, jeg har sagt om talsmandssystemet: at det har for ringe muligheder for at behandle sikkerhedsproblemer? Er det korrekt fremstillet i det citat, jeg nævnte vedrørende konstablenes synspunkt? Giver det ministeren anledning til at vise imødekommenhed over for personellet, når det ganske utvivlsomt igen rejser disse spørgsmål over for ministeren?